Jaargang 1 - nr. 8 - 12 december 2025

Monniken Schrift

Literair blad rond de RV-bijbel

EENZIJDIGE EN EENKENNIGE TAALPARANOIA IN DE KERK

Mischien ken je het wel : Mensen die zeggen dat je bepaalde dingen wel of niet mag doen, omdat het wel of niet in de bijbel staat. Natuurlijk, soms is het belangrijk om het te noemen, maar het kan hier ook grandioos mis gaan. Het kan kinderachtig gaan worden. ‘Ja, dat staat niet in de bijbel, dus doe ik het ook niet.’ Ik ben dit soort mensen veel tegengekomen. Soms is het nodig, maar het kan ook extremistisch worden. Vaak hadden ze de bijbel niet eens goed gelezen en stond het er wel. Ik ken vele van dit soort situaties. In de bibliotheek van de bijbelschool las ik een boekje waarin men helemaal overstuur was over een bepaalde profetie. Dat zou een onbijbelse profetie zijn volgens het boekje, en ze gebruikten dat voorbeeld ook om profetie in het algemeen af te wijzen. Maar het was een tekst die rechtstreeks vanuit Jesaja 1 kwam : ‘Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf.’ Het boekje had dat niet herkend, en stelde dat het onbijbels was, een valse profetie, want het bespotte de Heere Jezus die het hoofd was van de kerk. Ze beschuldigden de profetie ervan dat het stelde dat Jezus ziek is. Zo ken ik nog veel meer voorbeelden. De kerk is te ver gegaan in ‘bijbelse correctheid’. Het is tot pietlutterige letterdienst geworden.

Men is gekomen tot taalparanoia. Je mag dit niet zeggen, dat niet zeggen, omdat het allemaal niet in de bijbel zou staan, of omdat de bijbel ertegen zou waarschuwen, maar ze kennen hun eigen bijbel niet. De bijbel is in de oude talen geschreven, en ze volgen slechts een Nederlandse vertaling, een interpretatie dus, en vaak als de bijbel ergens tegen waarschuwt wordt het ergens anders goedgekeurd, omdat er een verschil is tussen de vleselijke vorm en de geestelijke vorm. Er wordt gewaarschuwd tegen toverij, maar het boek Hooglied heeft z’n eigen geestelijke toverij :

4:9 ‘Gij hebt mij betoverd, mijn zuster, bruid, betoverd met één blik van uw ogen, met één snoer van uw halsversiersel.’

Het is kinderachtig. Men speelt psychologische woordspelletjes. Het gaat er om wat er wordt bedoeld, hoe het wordt toegepast, niet zozeer altijd om een ja of een nee. Het gaat om het hoe en het wanneer, om de afstemming, om het geleid worden. Zo is er altijd de tegenstelling : Wel in het geestelijke, niet in het vleselijke. Dat geldt ook voor het shamanisme, want Jezus bedreef dit ook, toen hij het ontmoeting had met Mozes en Elia, en de Petrus brieven spreken er ook over. Gnosis was in de Griekse woorden van Jezus de poort tot behoudenis. Hij werd in het occulte begraven in de Latijnse bijbel, en in Hebr. 6:19 staat in het Grieks : ‘Haar (de Hoop) hebben wij als een anker der ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot de esoterie (esoteros, esoteron) binnen het voorhangsel.’ Er wordt nogal veel tegen deze woorden aangetrapt alsof het niet in de bijbel zou staan.

Wel is het dus belangrijk het ‘in verhouding tot’ en met mate te gebruiken. Wij mogen het in het geestelijke beoefenen, maar de vleselijke vormen moeten wij achter ons laten. We mogen ons er zeker niet zomaar aan overgeven, maar we moeten ermee worstelen op Pniël.

Er staan gevaren op de loer, aan beide kanten. Toveren kan voorgesteld worden als iets gemakkelijks, dat het tot een soort voorspoeds-evangelie wordt, en daar waarschuwde de bijbel tegen.

In de tradities rondom de Babylonische Talmoed, het belangrijkste boek van de Joden na de Hebreeuwse bijbel, is men tegen op direct toverij, maar wordt het

soms wel als metafoor gebruikt, zoals dat tovenaars minder erg zijn dan excorcisten, in de zin van wijsheid is beter dan oorlogstuig. De tovenaars staan dan voor bescheidenheid, ingetogenheid, en beheerstheid (Berakhot 62a), terwijl de excorcisten vervallen tot religieuze overdrijving. Tovenaars werken preventief, terwijl uitdrijvers frontaal te werk gaan. Tovenaars werken met raad. Dus in die zin, in de dichterlijkheid, wordt het soms gebruikt, ook al is het in directe zin afgewezen. We hebben hier dus te maken met Talmoedische ironie. Het heeft dus ook een beetje met semantiek te maken. We zouden kunnen zeggen dat juist het farizeïsme veel gevaarlijker kan zijn. Als tovenaars als slecht worden bestempeld in het boek Openbaring, dan staat er in het Grieks pharamakeus, pharmakon, oftewel een drugsmenger, een medicijnenmaker die mensen vergiftigd. In het verlengde is dat dan een slechte tovenaar als metafoor. We gebruiken het in de verhalende, in de dichterlijke zin, maar het heeft diepere betekenissen. Soms moet het agressieve, directe, zaaddriftige afgeremd worden met het leergierige, waarvan de tovenaar een beeld is. Dat dat zijn eigen gevaren heeft is bekend. De wegen zijn niet makkelijk hier. De tovenaar is soms een beeld van de oude wijze. Er ligt dus een zekere spanning omtrend dit onderwerp.

Als we naar het Aramees-Hebreeuwse ‘haras’ kijken, ‘charash’ dan is dat een geoefende, een werker, ook een tovenaar en een warrior figuurlijk, als zijnde iemand die dingen goedmaakt. In de wortels betekent het doofheid en stilte, in de zin dat hij zich niet laat manipuleren. In het Grieks werd dit charis, wat ook werkloon betekende, maar wat in het westen steeds meer de betekenis kreeg van genade. Men wilde af van werk, af van school, dus men werd overijverig tegen tovenaars, tegen stilte, tegen verborgenheid, want men wilde alles wat men niet begreep en wat men niet zinde uitdrijven. Men wilde directe agressiviteit, frontaal, grijpen, door lichaamskracht, niet volgens de geestelijke regels. Men wilde verantwoordelijkheid omzeilen. Zo werd charis steeds meer tot een heksenmiddel, tot drugsmengerij, tot pharmakon, tot slechte tovenarij, oftewel manipulatie. Het werd tot een dwang-industrie. Men wist niet meer wat haras oorspronkelijk betekende.

Men omzeilt het werk om snel te kunnen uitdrijven, als een vooroordeel. Men moet weer terugkeren tot het luisteren. Dat is allereerst een gevecht met jezelf. Men is door de westerse charis tot gemakszuchtige projectie gekomen. Dat is wat de zaaddrift en erfdrift doet, en zo komt men tot religieuze overdrijving, tot religieuze eenduidigheid. Dan zijn het slechts gebieders en verbieders.

Haras/charas is afgeleid van het fluisteren, van voorzichtigheid en omzichtigheid. Het maakt geen theatrale show zoals het in het westen steeds meer opkwam zetten. Men geeft alleen om de dode letter en kijkt niet naar de onderliggende lagen. In het Egyptisch betekende genade zachtmoedigheid, dat je voorzichtig en teder bent. (heri) Het was een beeld van de opname, van het opgaan. Als we kijken naar de Egyptische wortelwoorden van haras, dan zien we de wederbaring (herr), het verbonden zijn met de moeder. Daar moet alles uit voortkomen. Het was een leidingsaspect (her). Het was een beeld van ordening en registratie. Het was iets administratiefs, niet wat ze er vandaag de dag van hebben gemaakt. Het was wachterschap, waakzaamheid (hereh). Khara was het touw, khari de werker, de wever, de brenger van structuur. Khari was ook de afdaler, oftewel de opdieper van betekenis. Het had niets te maken met dode letters. Khar ging over de voorhangsels van beesten die ze hadden verslagen, het overwinnen van de zonden. Kher, keru, het Woord, en het kennen (kher), en khera, de gebondenheid, en kheri, nederigheid, de laagste plaats innemen, de laatste, en kheria, belasting. Qar, leeg zijn, honger, het laatste woord, en qarr, zwak zijn, en qer, geoefendheid, en kar, kari, visboot, en ger, stil zijn, en geru, jagers, en gerh, aan jezelf sterven.

Men belooft heel wat als men het over charis heeft,

maar laat de wortels en de weg niet zien. Uiteindelijk hebben de Egyptische wortelwoorden als doel de terugkeer, oftewel men moet de etymologie en lexicografie kennen omtrend dit verschijnsel, om zo uit dode en dodende lettervormen te komen.

Nee, het draait niet alleen maar om de taal van de lokale dorpskerk. Het gaat erom niet xenofobisch te zijn en open te zijn voor andere terminologieën, om te leren, en om zo in het verstand gecorrigeerd te worden, oftewel opdat het verstand besneden zal worden.

De Verpleegster

Edgar en Rocco woonden met hun ouders in een groot huis. Ze hadden ook nog een zusje. Ze kregen altijd duur technisch speelgoed want hun vader had een hele goede baan waar hij dik mee verdiende. Ze woonden in een rijtjeshuis, maar de huizen waren erg groot. Ze woonden dichtbij een rivier en aan een weiland. Dichtbij was ook het bos, maar er zaten enkele wijken nog tussen. Op een dag kreeg Edgar een ongeluk met zijn motor. Hij moest naar een ziekenhuis helemaal naar de andere kant van het land, waar ze gespecialiseerd waren in het type wonden die hij had. Hij moest daar heel lang blijven, maar soms bezochten hij en een verpleegster het natuurmeer dichtbij het ziekenhuis. Hij knapte daar erg van op. Ook ging hij soms een paar dagen logeren bij een oudtante in de buurt toen het wat beter met hem ging. Hij ontmoette daar ook een neefje die hij nog nooit eerder had gezien. Hij had wel veel over het neefje gehoord. Het neefje had het erover hoeveel hij wiskunde haatte, maar Edgar vond wiskunde een mooi vak.

Maar op een dag maakte de oudtante een hele vervelende opmerking naar Edgar, en hij wilde er niet meer naar terug. Hij bleef toen gewoon in het ziekenhuis om verder te revalideren. Hij vond de natuur zo prachtig in dit gebied, dat hij eigenlijk niet naar zijn huis terugwilde, en besloot op advertenties te reageren van aangeboden huizen. Na een tijdje had Edgar een leuk huisje gevonden ergens in het gebied van het ziekenhuis. Er waren veel wijken waaruit hij kon kiezen. Ook het neefje woonde hier ergens in de buurt en die kwam hem soms opzoeken.

Edgar was verliefd geworden op zijn verpleegster en al snel hadden ze een relatie en zij kwam bij hem inwonen. Maar op een dag ging zij er met een ander vandoor. Edgar raakte toen in een depressie, en vroeg zich af of ze zich dan nog wel verpleegster mocht noemen. Hij maakte een afspraak met de directrice van het ziekenhuis om zijn verhaal te doen, en hij deed er alles aan om ervoor te zorgen dat de verpleegster die hem bedrogen had ontslagen zou worden. Maar de directrice deed er allemaal erg gemakkelijk over, alsof het allemaal zo hoorde.

'Dus ik ga naar het ziekenhuis, en kom er depressief vandaan, is dat de bedoeling ?' vroeg Edgar boos.

'De bedoeling is dat je voor jezelf leert te vechten, creatief te worden, en dat gebeurt niet als wij allemaal om je heen blijven,' zei de directrice. 'Eens moet je ons loslaten, Edgar, en het zelf doen. We kunnen niet altijd voor je blijven zorgen.'

'Heeft u geen andere verpleegster voor mij ?' vroeg Edgar.

'Nee,' zei de directrice. 'Lichamelijk ben je nu weer gezond. Als je depressief bent dan moet je ergens anders wezen.'

'Waar dan ?' vroeg Edgar.

'Er is een ander ziekenhuis speciaal voor dat soort dingen,' zei de directrice, en gaf hem een klein boekje, een prospectus met informatie over het ziekenhuis.

Edgar begon direct te lezen, en er stonden wat plaatjes op. Het was ook een soort school.

'Nou, dat lijkt me wel wat,' zei Edgar, 'want ik ben flink depressief, en ik kom hier nooit helemaal zelf doorheen.'

'Goed,' zei de directrice. 'Ik zal contact met hen maken voor jou. Dan krijg je er nog wel bericht over.'

Verschillende weken later kreeg Edgar een brief van het ziekenhuis waarin hij werd uitgenodigd te komen. Hij was inmiddels nog depressiever geraakt. Het ziekenhuis was niet ver weg. Het lag ergens achter een zandverstuiving. Edgar kreeg een nieuwe verpleegster. Ze hielp hem goed, en al snel raakte Edgar weer verliefd. Hij zei toen direct tegen zichzelf : 'Zou je dat nu wel doen ?' Maar hij kon het niet helpen. 'Ze zal je laten vallen als een baksteen, net als de vorige, omdat ze meerdere klanten hebben, en dat noemen ze therapeutisch,' zei hij tegen zichzelf. En het was hier ook verboden een relatie aan te gaan met iemand van de verpleging. Ze hield ook direct de boot af toen hij erover begon. 'Koude bedoening,' dacht Edgar bij zichzelf. Hij was het altijd gewend dat vrouwen en meisjes bij bosjes voor hem vielen, omdat hij 'zo aardig was', zoals ze altijd zeiden. Niemand was in hun ogen zo aardig als Edgar. Zijn oudtante had dus de vervelende opmerking gemaakt dat hij zo geliefd was bij de dames vanwege zijn geld. Daarom wilde hij haar nooit meer zien. Hij vond dat een grove belediging. Hij wilde over zichzelf denken als een aardig iemand, niet zomaar iemand met veel geld. Hij kwam uit een hele rijke familie, maar dat kon soms ook een vloek zijn. Sommige mensen haatten hem, alleen maar omdat hij zo rijk was, en vaak waren ze ook jaloers.

Edgar raakte door het koude gedrag van de verpleegster nog depressiever. Op een dag vluchtte hij weg. Keihard scheurde hij over de weg met zijn motor. Het had hem kwaad gemaakt, en voordat hij er erg in had kreeg hij weer een ongeluk en kwam weer terecht in het eerste ziekenhuis waar hij de verpleegster waarmee hij een relatie had gehad weer tegenkwam.

'Zo Edgar, dus je bent weer bij me terug ?' vroeg ze aan Edgar die helemaal op een bed voor pampers lag.

'Ik lig weer in diggelen,' zei Edgar. 'Heb je nu je zin ?'

'Dat komt goed uit,' zei de verpleegster, 'want ik ben ook bij mijn vorige vriend weggegaan.'

'Ja, maar mij krijg je niet meer terug,' zei Edgar.

'Je bent al terug,' glimlachte ze. 'Ik kan alles doen met je wat ik wil,' zei ze terwijl ze haar tongetje uitstak.

'Goed,' zei Edgar. 'Maar het is maar tijdelijk. Als ik weer beter word ben ik weg.'

'Neem je me dan weer mee zoals de vorige keer ?' vroeg de verpleegster.

'Nee,' zei Edgar, 'want ik weet precies waar dat op uitloopt. Dan ga je daarna weer bij me weg, en word ik weer depressief, en kan ik naar dat andere ziekenhuis om me weer zo kwaad te maken zodat ik weer een ongeluk krijg. Jullie verdienen er goed aan.'

'En dat is nu juist de bedoeling,' zei de verpleegster. 'Want wij werken voor verkeersvoorlichting, en wij hopen zo dat slachtoffers het eens een keer door gaan krijgen dat ze niet het verkeer inmoeten als ze dronken zijn, kwaad zijn, of zwaar depressief. Nog sterker : Ik werk voor de spoorwegen, en hoop hiermee dat je iets vaker de trein pakt.'

Edgar keek haar verbaasd aan. 'Dus ik heb gewoon met een lopend verkeersbord te maken ? Wat is dat voor een rare boel hier ?'

'Dat moet u zo niet zien, mijnheer,' zei de

verpleegster ineens heel deftig. 'Ik ben een geheime wijkagente. Heus, wij hebben het beste met u voor.'

Edgar werd kwaad en probeerde op te staan, maar krampte toen weer ineen van de pijn.

'Heus, mijnheer, het is het beste zo,' sprak de verpleegster. 'Alleen als u hier nooit meer weg zou kunnen zou ik voor altijd de uwe zijn. En ik heb een nare mededeling voor u dat u met negenennegentig procent zekerheid blijvend invalide zal zijn dit keer.'

'Waarom de negenennegentig procent ?' vroeg Edgar.

'Omdat we in dit ziekenhuis nooit nooit mogen zeggen of altijd,' zei de verpleegster.

'Dus het is ook voor negenennegentig procent zeker dat je dit keer bij me zult blijven ?' vroeg Edgar.

'Ja,' zei de verpleegster. 'Zolang je hier niet weg kunt kom je van mij ook niet af. We verlaten alleen mensen die het zelf allemaal kunnen. Ik had het al lang genoeg met je volgehouden de vorige keer. Ik was zelfs nog bij je toen je alweer thuis was.'

'Dus scheiding is alleen voor de gezonden ?' vroeg Edgar.

'Natuurlijk,' zei de verpleegster. 'We mogen nooit een zieke in de steek laten. Dan zouden we ons beroep zwaar schenden.'

'Wil je dan met me trouwen tot de dood ons scheidt ?' vroeg Edgar.

'Ik trouw met je totdat de gezondheid ons scheidt,' zei de verpleegster. 'We kunnen dus alleen maar voor negenennegentig procent trouwen.'

'Dan heb ik dus nog geen zekerheid,' zei Edgar.

'Kun je nog een extra verzekering voor aanvragen,' zei de verpleegster.

'Laat maar,' zei Edgar. 'Ik denk dat ik er genoeg van heb, maar als ik hier nooit meer wegkom dan zit er denk ik niets anders op dan met je te trouwen onder deze vreemde voorwaarden.'

'Dus toch ?' vroeg de verpleegster. 'Maar dan niet gaan simuleren, hè, alsof je allang geen rolstoel meer nodig hebt, maar er toch inblijft om mij.'

'Nou ja,' zei Edgar. 'Ik zal er natuurlijk alles voor doen om ons huwelijk in stand te houden. En dat verwacht ik van jou ook. We zullen er beiden voor moeten strijden.'

'Ik zal je wel weer eens goed en hard neerslaan als je je weer te goed gaat voelen, is dat afgesproken ?' lachte de verpleegster.

'Dat is ook weer niet de bedoeling,' zei Edgar. 'Ik zit niet te wachten op huwelijks-geweld, jij wel ?'

'Maar er moet gestreden worden voor het huwelijk, want anders komt er niets van,' zei de verpleegster. 'En in de oorlog is alles geoorloofd.'

'Lieve help,' zei Edgar, 'waar ben ik beland ? Het lijkt hier wel een gekkenhuis of een gevangenis. Met wie heb ik nu eigenlijk te maken ? Gaat het wel goed in dat bolletje van je ?'

De verpleegster boog haar hoofd. 'Het is allemaal nog wel erger, Edgar. Ik ben namelijk als familie werker ingehuurd door jouw familie om je het leven zo zuur te maken dat je weer terugkeert naar je familie, of in ieder geval naar hun woongebied, want je woont nu te ver weg volgens hen.'

'Wat een klootzakken !' riep Edgar. 'Hoeveel geld hebben ze je geboden ?'

Ze noemde toen een duizelingwekkend bedrag.

'Ik bied je het dubbele,' riep Edgar. 'Kunnen deze

spelletjes dan afgelopen zijn ?'

'Goed,' zei de verpleegster afgemeten en zakelijk.

Edgar schreef een cheque uit en gaf het aan haar. 'En nu wil ik een andere verpleegster !' riep hij.

'Goed mijnheer,' zei de verpleegster koud. 'Maar die anderen zijn nog wel veel erger dan ik.'

'Of zijn die ook al gekocht door mijn familie ?' brieste Edgar in grote woede. 'Dan moet ik die dus ook allemaal gaan lopen afkopen.'

'U bent toch rijk ?' vroeg de verpleegster.

'Oh, dus het is jullie allemaal om het geld te doen,' brieste Edgar. 'Wat als jullie allemaal grote leugenaars zijn ?'

'Ik moet je iets opbiechten, Edgar,' zei de verpleegster. 'Ik werk ook voor de kerk. Ik moest je zo radeloos maken dat je naar de kerk zou gaan. Ze hebben aandelen bij ons, dus ze delen ook in onze winst.'

'Wat !' riep Edgar. 'Op wat voor een zottenkermis ben ik beland ? Jullie zijn echt niet goed snik. Je hebt je cheque nu, dus oprotten. Ik wil verder niets meer van je weten, want je maakt me helemaal gek. Je bent een levensgevaarlijke vrouw. Ik vraag me af wat ik ooit in je heb gezien.'

'Mijn vele geld ?' vroeg de verpleegster.

'Ik geef niets om geld,' zuchtte Edgar. 'Ik heb zelf al genoeg geld. Daarom kwam jij ook bij mij inwonen. Er is altijd baas boven baas. Maar je bent me er eentje.'

'Ik weet al waarom je op me gevallen bent,' zei de verpleegster.

'Zeg het eens,' zei Edgar.

Op dat moment kwam Rocco binnen, de broer van Edgar.
Rocco omhelsde zijn broer. Edgar kon even geen woord uitbrengen.
Daarna vroeg hij aan Rocco of het allemaal echt waar was wat de verpleegster over de familie had gezegd.

'Nee joh,' zei Rocco. 'Wij hadden je opgegeven voor de geheime fop camera om je wat op te vrolijken in het ziekenhuis. Ze nemen patienten in de maling, en daarna wordt het op televisie uitgezonden.'

'Gefopt !' riep de verpleegster lachend, en toen wezen ze op de geheime camera die ergens was verstopt. Ook Rocco lachte. En Edgar was niet eens boos, want zijn broer daar had hij een zwak voor, en die kon alles wel bij hem doen. 'Goede grap,' zei Edgar. 'Maar ik krijg je nog wel, broer.'

Toen keek Edgar naar de verpleegster. 'Hoorde dat je er met een ander vandoor ging nou ook bij die grap, of was dat echt ?' vroeg hij.

'Het was een grap,' lachte de verpleegster.

'Maar mijn ongeluk was toch geen grap ?' vroeg Edgar.

'Jawel, broer,' lachte Rocco, 'dat was ook een grap. Er kon niets fout gaan. Ze hebben deze stunts al zo vaak uitgehaald.'

'Levensgevaarlijk,' mompelde Edgar, 'levensgevaarlijk.' Maar zijn broer kon in zijn ogen nooit kwaad doen. Toen keek hij weer naar de verpleegster. Hij had er bijna pijn in zijn buik van. 'Betekent dat dat je nog steeds mijn vriendin bent, of was dat ook allemaal gespeeld voor de grap ?' vroeg Edgar.

'Wat denk je zelf ?' vroeg de verpleegster lachend.

'Ga me niet vertellen dat het een grap was, want dan heb je dus wel even met mijn gevoelens gespeeld,' zei Edgar.

'Het was echt,' zei Rocco, 'maar ze moest je wel eerst testen om te zien of je het wel waard was, en of je tegen een grapje kon.'

'Dat kan ik, broer,' zei Edgar, 'maar ik pak je nog wel weer terug,' waarna hij zich richtte tot de verpleegster : 'en jou ook.'

Einde

ELWIN - TERUG NAAR KLAAS VAAK - 2

Hoofdstuk 2. Elwin krijgt een geweldig plan

Elwin zei tegen de arend dat als hij was uitgerust hij wel weer kon vertrekken naar Klaas Vaak, want Elwin was tenminste in het oosten. Elwin bedankte de arend, gaf hem wat van de aardbeiencake en ging verder. In de verte zag Elwin een enorm paleis, met grote letters boven de gouden poort : HARA MATEIN. Elwin vroeg zich af wat dit zou kunnen betekenen. De letters zaten onder het zand. Toen Elwin daar aangekomen was hoorde hij hele schelle geluiden vanuit de poort komen. Hij deed zijn vingers in zijn oortjes, en liep naar binnen. Er lag veel zand op de goud geblokte vloer, en hij zag standbeelden van rood goud, die heel erg veel op arenden leken. 'Zouden ze ..' nee, Elwin durfde daar niet aan te denken.

Op de vloer wat verderop speelden wat muisjes. Ze kwamen naar Elwin toe. Een van hen heette Trippelteentje. Het muisje wilde Elwin wel door het paleis brengen. Toen ze over de gouden trap boven waren gekomen stond er een enorm grote rat voor hen. Elwin's hartje begon te bonzen. 'Wees maar niet bang hoor, Elwin, ik zal je echt geen kwaad doen,' zei de rat. `Ik weet wel waarvoor je komt. Je komt voor de rood gouden toverstaf van Klaas Vaak. Ik ben de prins van dit paleis, en ik heb de rood gouden toverstaf goed opgeborgen, zodat Klaas Vaak er geen nare dingen meer mee kan doen.'

'Geef hier die toverstaf, vervelende knaap,' riep Elwin. 'Klaas Vaak doet niemand kwaad.' Elwin duwde de rat opzij en rende één van de kamers binnen. Daar zag hij de rode staf zitten. Het was een staf met armpjes, beentjes en een hoofd. 'Dag Elwin,' zei het poppetje, en begon te groeien. 'Ik ben Hara Matein, de staf van Klaas Vaak. Ik word hier opgesloten gehouden door de rattenprins.' Elwin deed zijn mutsje af en maakte een diepe buiging. Maar daar kwam de boze rat binnen. Zijn hoofd was rood van woede en hij begon schel te schreeuwen. Dat was hetzelfde geluid wat Elwin hoorde toen hij voor de poort stond. De rat greep Elwin vast en nam hem mee naar een kelder onder het paleis. 'Blijf van Elwin af, gemene boef !' riep het rode poppetje. Maar de rat kon hem al niet meer horen.

En daar zat Elwin, helemaal alleen, opgesloten in een oosterse paleiskelder ver van huis. Traantjes vielen op zijn broekje, terwijl hij in een hoekje zat. 'Help, help,' begon Elwin te roepen. 'Haal me hieruit. Nare rat die je er bent.' Maar niemand kon Elwin horen, of toch ? Daar keek iemand door het kleine raampje. Het was Trippelteentje, het muisje. Elwin fluisterde : 'Haal me hieruit, ik zit hier vast.' Het muisje zei dat ze moesten wachten tot de nacht kwam, dan zou het muisje de sleutel van de slapende rat moeten wegnemen. En zo gebeurde het. Het muisje wachtte tot de rat sliep en nam de sleutel mee. Het was diep in de nacht en de maan scheen op het paleis. Elwin en het muisje trippelden stilletjes naar boven, waar de kamer van de rode toverstaf was. De deur was op slot, en de sleutel paste er niet op. Het muisje vertelde dat de prins overdag altijd met de toverstaf in het paleis speelde, maar in de nacht

moest deze deur op slot, als de prins sliep. De sleutel moest dan door een van de arenden naar een toverheks gebracht worden. Zij woonde in een luchtpaleis ver weg, nog dieper in het oosten. Diezelfde arend zou dan de volgende ochtend de sleutel weer terugbrengen. Zo ging dat, dag in, dag uit, nacht in, nacht uit.

Het muisje vertelde dat die toverheks de moeder van de prins was, en dat zij de zwaarste stem had die bestond. Vroeger woonde ze in het paleis van de rat, toen de koning nog leefde. Maar sinds hij dood is, is haar stem zwaarder geworden en werd iedereen bang voor haar. Zij moest de bewaker van de sleutel worden. Elwin luisterde aandachtig naar het muisje.

'Kun je mij daar niet heenbrengen ?' vroeg Elwin aan het muisje. 'Nee,' zei het muisje, 'het is daar veel te gevaarlijk, en ik weet niet hoe ik daar moet komen. Het is immers een luchtpaleis. En trouwens, het is een toverpaleis. Iedereen die daar onuitgenodigd binnenkomt valt in een diepe slaap, totdat zij of één van haar wachters je vindt, en dan is het niet best. Iedereen is daar moe, en je moet daar hele vervelende karweitjes doen.' Elwin schrok daar wel een beetje van. Dit zou geen makkelijke klus zijn. Opeens kreeg Elwin een geweldig plan. Er woonde een toverfee vlak naast Klaas Vaak. Zij was eigenlijk een goede toverheks, maar voor het gemak noemde men haar toverfee. Hij zou eerst teruggaan naar Klaas Vaak en dan met haar het oosterse luchtpaleis in de nacht bezoeken voor de sleutel. Misschien dat zij wel een oplossing weet tegen die vreemde betoveringen.

En zo gebeurde het. Op de rug van Trippelteentje ging Elwin terug naar Klaas Vaak. Trippelteentje was erg snel, en in niet al te lange tijd waren ze weer uit de woestijn op weg naar een konijnenhol dat hen naar Klaas Vaak zou leiden. Bij Klaas Vaak aangekomen begonnen ze direct het hele verhaal te vertellen. Klaas Vaak was erg blij hen te zien, en hij zou de toverfee vragen of ze hen zou willen helpen. De kok van Klaas Vaak had bananencake gemaakt, en ze dronken er frambozenthee bij.